

Meniu

- Prima pagină
- Luceafărul de seară
- Editorial
- Debut
- Educație
- Invitație la lectură
- Comentarii
- Alitudinii
- Diverse
- Istoria culturii
- Interviuri
- Evenimente
- Știri de presă
- Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

- februarie 2024
- ianuarie 2024
- decembrie 2023
- noiembrie 2023
- octombrie 2023
- septembrie 2023
- august 2023
- iulie 2023
- unie 2023
- mai 2023
- aprilie 2023
- martie 2023
- februarie 2023
- ianuarie 2023
- decembrie 2022
- noiembrie 2022
- octombrie 2022
- septembrie 2022
- august 2022
- iulie 2022
- unie 2022
- mai 2022
- aprilie 2022
- martie 2022
- februarie 2022
- ianuarie 2022
- decembrie 2021
- noiembrie 2021
- octombrie 2021
- septembrie 2021
- august 2021
- iulie 2021
- unie 2021
- mai 2021
- aprilie 2021
- martie 2021
- februarie 2021
- ianuarie 2021
- decembrie 2020

Ionuț Caragea și rădăcinile umbrei

Articol scris de: Teodor Dume / 31 mai 2016

Primit pentru publicare: 30 mai 2016

Autor: Teodor DUME

Ionuț Caragea și rădăcinile umbrei

„Adevărul așteaptă precum o umbră
despre care evităm să vorbim. O umbră
care continuă să ne șoptească rugăciunile”
(Ionuț Caragea)

Iubirea este partea cea mai sensibilă a sufletului. Și spun asta pentru că iubirea lui Ionuț Caragea față de cuvânt este rizoderma rădăcinii din care iau naștere porii absorbantii ai primăverii în care s-a născut (12 aprilie). Din adâncul acestui anotimp, aș putea spune monopodial, vin ramificațiile stărilor de renaștere, bucurie și optimism. Toate aceste elemente, care bucură și colorează zâmbete, converg înspre acea zi de primăvară în care autorul dăruie mai departe frumusețea din cuvânt prin ultima sa carte „Umbră lucidă” (Ed. Fides, 2016).

Spuneam, și cu altă ocazie, că Ionuț Caragea este un poet de nivel absolut, exponențial pentru un timp cu determinare sufletească, bine conturat în adevărul existențial menit să sfideze ordinea lucrurilor care par firești. Folosind mecanismele simple ale scrisului și pe cele complexe ale imaginarului, Ionuț Caragea vine apăsat printre cuvinte, înnoțind și polenizând stări caracteristice poeziei autentice. Explorând cunoașterea, se apropie de

sublim prin puterea propriei conștiințe, fără a modifica specificul percepției despre lume. Metafora umbrei, în volumul „Umbră lucidă”, este un epifenomen care devine fenomen principal, iar această inversare lasă cititorului posibilitatea să descopere raza de lumină a speranței. Poetul nu ne orbește cu revelații extatice, ci coboară în iadul din noi și ne provoacă, printr-o ironie subtilă, să căutăm singuri ieșirea. De altfel, nașterea sa s-a produs tot în urma unei explorări abisale: „da, da, astfel s-a născut poetul / în văzul lumii indiferente / când totul era repetitiv și numai durerile / coborau până la rădăcinile umbrei...” (Imn umbrei). Și după ce el fecundează întunericul cu lumina sa interioară, cresc „Petale de umbre”: „sufletul meu / așteaptă cuminte / pe fundul unui ocean de singurătate / să cadă steaua norocoasă / a inspirației / în tot acest timp / asist la spectacolul / în care moartea / dăruiește creatorului / o floare cu petale / de umbre.” Astfel, epifenomenul inversat și asocierea gândului cu imaginea, într-un spațiu referențial, creează o viziune tangibilă sufletului: „poetul își demonstrează forța imaginației ce poate face un alai de lucruri să se ridice din neant, ca în prima zi a creațiunii. El recurge la un tropism biblic, țesând în jurul unor obiecte sau imagini umile parabile ale condiției umane.” (Maria-Ana Tupan – în prefața cărții).

Prin dedublare, poetul devine *clona umbrei sale*, dar și prizonierul timpului și al propriilor amintiri. Prin reîntoarcere la sine, el este doar „o scânteie prinsă între două umbre / umbra celui ce sunt și umbra / celui care-am fost cândva.” (Imn umbrei). Salvarea, în același poem, este christică, evocând credința, dragostea și sacrificiul: „m-am întâlnit cu Iisus / venea de departe, de foarte departe / dintr-o direcție opusă / am făcut de îndată picnic la marginea drumului / i-am prezentat „credincioasa” mea umbră / el mi-a prezentat nevăzuții săi îngeri / apoi și-a scos desaga cu prescură / iar eu mi-am scos inima din piept / și o priveam în palmele sale / cum bate, cum bate....”

Epifenomenul inversat, dedublarea, ironia subtilă, salvarea prin întâlniri providențiale, sunt stări deloc ocazionale, susținând toate elementele specifice unei creații lucide și moderne care nu se racordează la vreun curent literar, dar care își are rădăcinile în eposul infinit al tuturor poezilor care au pus fiecare câte o cărămidă la temelia paradisului. Tocmai de aceea, la orizontul scriptural al atipicului, apar și elemente specifice poeziei generalizate. Dar ele converg, ca stări, înspre o identitate proprie, într-un spațiu al refuzului pentru lectură: „Am scris poeme pline de iubire / pentru oamenii plictisiți / chiar dacă a trebuit să-mi fac din inimă / un sicriu de flori / mi s-a scurs viața în cuvinte / pentru oamenii plictisiți / chiar dacă mă topeam precum ceara...” (Pentru oamenii plictisiți).

„Umbră lucidă” este cel mai viabil argument al cunoașterii propriei identități. Cartea aceasta, nu știu dacă este o verigă din lanțul celor peste 30 apărute sub semnătura lui Ionuț Caragea, dar știu că este o convenție a autorului cu sinele. Cine deschide copertile, deschide o ușă înspre singurul nostru martor în viață, umbra: „dar tu ca nimeni alta / stai întinsă / la picioarele mele / nu ești nici pământ / nici aer (...) când te apropii de sufletul meu / spun apă și lacrimile / consfințesc tristețea omului singur...” (Lumina ochilor stinși în eter).

noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020
iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014

Multitudinea de sensuri ale metaforelor baroce pe care le folosește autorul ne oferă libertatea alegerii unei continuări pe propriile noastre linii ideatice. Aceste linii sunt rădăcinile aeriene care se împământează, căutând pânzele freatice ale inspirației. Și, așa cum menționează și prefațatorul cărții, „*imaginarul umbrei nu este totuși, la Ionuț Caragea, un simptom al nihilismului, ci, dimpotrivă, o poetică în sensul în care Immanuel Kant (Critica puterii de judecată) asocia lucrului în sine, ca matrice infinită de posibilități, doar arta.*”

Chiar dacă, în opinia Mariei-Ana Tupan, „*concentrarea fiecărui poem pe o temă și folosirea unui limbaj remarcabil de unitar, dar și economic, prin înlăturarea oricărui cuvânt redundant fac aceste poeme greu, dacă nu imposibil de parafrazat...*”, iar „*criticul se vede silit să renunțe la încercarea de a lua un text în stăpânire, deoarece, asemeni unei parabole biblice, poemul nu poate fi disecat, anatomizat, sensul său degajându-se din întreg...*”, Ionuț Caragea ne dezvăluie bogăția stărilor prin realitatea lor care se autodeclanșează într-un Univers imaginar. Astfel, imaginarul devine cel mai frumos spațiu real din universul ființei trecătoare, o ființă care călătorește „clandestin” în visurile cu destinația dincolo de vămile cerului, prin „*ridicarea la pătrat.*” (*Eu simt și presimt Dumnezeuirea*). Aceasta este metafora transcendenței care îi oferă lui Ionuț Caragea, într-o poezie de anticipație și relativitate ciclică a timpului (mai întâi simte Dumnezeuirea prin inspirație, apoi o presimte odată cu estomparea inspirației sau prin întoarcerea la timpul dinaintea inspirației, conform modelului ciclic al relativității einsteiniene), motivația de care avea nevoie pentru a merge mai departe pe drumul pe care și l-a ales.

Teodor Dume,
8 mai 2016, Oradea

Similare

Ionuț Caragea, ascultându-și gândul și împlinindu-și visele
18 iunie 2016
În „Comentarii”

Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „Mă conformez banalului”
18 martie 2016
În „Invitație la lectură”

Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „În spatele meu”
16 martie 2016
În „Invitație la lectură”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „Miracol inutil,,
- Ionuț Caragea – Un poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”
- Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „În spatele meu”
- Ionuț Caragea ne aduce vești de departe
- Ionuț Caragea – Poem din volumul în pregătire „Umbră lucidă”: „Mă conformez banalului”

Lasă un comentariu

<input type="text"/>	Nume [*necesar]
<input type="text"/>	E-mail [*necesar]
<input type="text"/>	Adresă web [*opțional]
<input type="text"/>	
<input type="button" value="Trimite comentariul"/>	